

[Glistrup]

jo glæde mig over, at hr. Ahlmann-Ohlsen også kritiserede, at 39 var for få, for det var jo indholdet af hr. Ahlmann-Ohlsens indlæg. Han fik fastslået, at dette er et dårligt forslag, for så mange mennesker som 39 kan virkelig ikke fungere; hvorefter han gik over til at sige, og så var der mange flere, der burde være med i et sådant udvalg.

Og bevares, det kan man selvfølgelig altid diskutere, hvor man skal drage grænsen. Vi sidder 179 herinde, og det er sikkert for mange, men et tal omkring de 40 skulle formentlig være noget, der kan arbejde nogenlunde fornuftigt.

Man ville måske tro, at det, der havde skuffet mig mest under denne behandling, var, at arbejdsministeren ikke sagde mere, end han sagde. Men det var det i og for sig ikke, det er man efterhånden så vant til. Så snart der er tale om, at der skal være oplysning, at der skal være fri debat, at der skal være demokratiske tilstande inden for arbejdsmarkedet, så ved vi jo, at arbejdsministeren med sit akademiske mindreværdskompleks i forhold til fagbevægelsens folk bare stiller sig op og siger: ein-fach-bevægelse, ein Volk, ein Führer, eller hvad det er, han plejer at sige i sine enhedstanker, og så skal man absolut blande sig udenom.

Nej, det, der virkelig skuffede mig i denne debat, det var ikke arbejdsministerens kortfattedhed, men det var den, som dette forslag i og for sig var et frieri til, et bejleri til, og det var fru Lone Dybkjær, hendes kortfattedhed, for jeg troede faktisk, at vi med disse tanker om at få lagt et sagligt grundlag for at drive indkomstpoltik her i dette land havde ramt meget dybt og meget centralt i det radikale venstres ideologi, hvis noget sådant overhovedet forekommer, og så får vi altså en så kort tale som den, fru Lone Dybkjær holdt. Vi må i sandhed sige, der er lang vej tilbage fra de nuværende ni radikale partier i folketinget til det enhedsparti, der engang var her under ledelse af hr. Hilmar Baunsgaard, som jo så klart og tydeligt gjorde det til et valgsprog: det afgørende er ikke, hvem der stiller forslag. Det afgørende er, hvad forslaget går ud på. Men det er altså ikke noget, som mere ligger i den radikale ordførers tankegang.

Og så vil jeg jo – som med så mange andre fremskridtsforslag – nogenlunde givet gå ud fra, at det, inden 1980erne er til ende, er

blevet vedtaget, uanset den modtagelse, det fik her i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Ophævelse af 60 pct.-satsen for efterlønsmodtagere).

[Af Lilli Gyldenkilde (SF) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 72. Fremsat 21/1 82).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Det foreliggende SF-forslag er en genfremsettelse af et tilsvarende forslag fra sidste samling, hvor det imidlertid ikke kom til første behandling.

Som det vil være bekendt fra bl. a. debatten om regeringens forslag om ændring af arbejdsløshedsforsikringsloven og fra dagspressen, så overvejer regeringen og socialdemokratiet for øjeblikket, hvordan man kan forbedre situationen for efterlønsmodtagere, der især som eneforsørgere på den laveste sats kan have betydelige økonomiske problemer. Jeg kan desværre ikke på nuværende tidspunkt oplyse, hvorledes disse overvejelser vil ende, og hvilken løsning vi vil finde frem til, men jeg håber, at det i løbet af meget kort tid vil være muligt for regeringen at fremlægge resultatet af de overvejelser, som er i gang mellem socialministeren og mig.

Regeringen kan imidlertid ikke støtte SFs forslag uanset dets uangribelige intentioner,

[Arbejdsministeren]

da det vil koste godt ½ mia kr. at gennemføre og føre til yderligere bidrag fra arbejdere og arbejdsgivere til efterlønsordningen ud over dem, som regeringen allerede har foreslået.

Men vi er altså positive over for at drøfte det spørgsmål, jeg omtalte til indledning.

Taanquist (S):

Vores ordfører, fru Jytte Andersen, kan ikke være til stede i salen, og jeg skal på hendes vegne fremsætte de socialdemokratiske synspunkter.

Det er rigtigt, at der er en gruppe efterlønsmodtagere, der, når de når ned på 60 pct. satsen, kommer i klemme. Det er en mindre gruppe, men ikke desto mindre en gruppe, som vi altså også er villige til at hjælpe. Det drejer sig om de ægtepar eller de familier, hvor der kun er et af medlemmerne, der går på arbejdsmarkedet og derfor må leve alene af de 60 pct. af den maksimale dagpengesats, og det er et beløb, der er mindre end det, et ægtepar kunne få som folkepensionister.

Men vi ved allerede fra statsministerens åbningstale, at regeringen er villig til at gå ind på problemet og til at løse problemet, hvad vi også har fået tilsagn om fra arbejdsministerens side. Vi ved, at der føres forhandlinger mellem arbejdsministeren og socialministeren om løsningen af problemet, for det er et problem, der vedrører begge ministerier.

Ahlmann-Ohlson (KF):

Da mit partis ordfører, fru Grethe Fenger Møller, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne udtale følgende:

Det konservative folkeparti har ikke noget medansvar for hverken gennemførelsen eller indholdet af efterlønsordningen. Vi kunne ikke stemme for dette lovforslag, da det blev vedtaget.

Vi kan ikke være enige med SF i bemærkningerne om, at en af baggrundene for at skulle gennemføre dette lovforslag er, at efterlønsmodtagerne i de fleste tilfælde trækker sig frivilligt tilbage fra arbejdsmarkedet for at gøre plads for de unge arbejdsløse. Ganske vist kan vi måske frygte, at nogle af de ældre på arbejdsmarkedet bliver presset ud af dette, men på den anden side har arbejds-

ministeren, hver gang vi har slået til lyd for dette synspunkt, fremført, at dette ikke var tilfældet, og at de ældre ikke blev presset ud af arbejdsmarkedet.

Men så må man også sige, at når efterlønsordningen nu engang er vedtaget med det indhold, den har, så er de mennesker, der går på efterløn, bekendt med, hvordan denne ordning er, og med, at satserne efterhånden bliver nedtrappet. Det kan nok være rigtigt, at der i den sidste ende kan komme nogle problemer for folk, og jeg mener, at det, der er behov for, er et udvalg, der kan vurdere forholdet mellem efterløn, folkepension, førtidig folkepension, tjenestemandspension og invalidepension, således at vi får en rimelig mulighed for at foretage en vurdering af, hvordan disse forskellige sociale pensioner og pensioner på arbejdsmarkedet egentlig hænger sammen med hinanden. Jeg synes, det er klart, at der bør være et rimeligt forhold imellem de ydelser, man kan få efter den ene og den anden ordning.

Som SFs forslag er formuleret, kan vi ikke fra det konservative folkepartis side medvirke til gennemførelsen af forslaget.

Hans Jørgen Holm (V):

Ved en tidligere lejlighed har jeg på venstres vegne tilkendegivet, at vi er villige til at se på opbygningen af efterlønsordningen med de mange trin, og konkret har jeg peget på, at de to laveste trin på henholdsvis 80 pct. og 60 pct. af det hidtidige dagpengeniveau afløses af en fælles sats for de fremtidige efterlønsmodtagere, men inden for en uændret økonomisk ramme.

Jeg vil også pege på, at den gældende regel om, at efterlønsmodtagere maksimalt må arbejde i 200 timer, finder venstre for stram. Vi finder en ramme på f.eks. 400 timer mere acceptabel. Men jeg er opmærksom på de indvendinger, som bl.a. administrationsdepartementet har gjort mod denne regel, og skal derfor foreslå, at man i stedet for en timeregulering indsætter et kronebeløb. Jeg vil gerne vide, om arbejdsministeren er enig i, at vi ikke kan følge administrationsdepartementets anvisning om, at det var nemmere at afskaffe 200 timers reglen helt, idet forudsætningen for at oppebære efterløn er, at man har sin arbejdsevne; man kan ikke fuldstændig forbyde folk at arbejde.

[Hans Jørgen Holm]

Med disse bemærkninger skal jeg afvise SFs forslag.

Glistrup (FP):

På lørdag har hr. Anker Jørgensen misregeret dette land i 7 år på stribe. Resultatet er en firdobling af samfundets gæld til udlandet, en 57-dobling af den indenlandske statsgæld, summa summarum: ¼ billion kr., som skal tilbagebetales ved ekstra arbejdsindsats. Med den politik, der er lagt an, f.eks. fra arbejdsministerens side, er det således, at det tal i hvert fald vil blive til 300 mia kr., inden året er gået til ende, hvis regeringen får lov til at fortsætte.

Under de omstændigheder er der kun den ene ting at sige, at alle i den danske befolkning, der overhovedet har deres arbejdskraft i behold, skal ud og pukke og pukke og pukke og slide i det med at producere alle de enormt mange varer, der skal til for at tilbagebetale den gæld, som regeringen således har påført den danske befolkning.

Derfor må vi med sorg i hjertet erkende, at vi ikke har råd til nogen efterlønsordning. Vi har selvfølgelig råd til at sørge ordentligt for dem, der er invalide, og dem, der er nedslidte, hvad enten de så har været medlem af en socialdemokratisk arbejdsløshedskasse eller ej, men vi har ikke råd til at smide nogen som helst mennesker ud af arbejdsmarkedet. Det danske arbejdsmarked har brug for yderligere en million mennesker, der skal ind og producere varer til at sørge for tilbagebetaling af al den megen gæld, der er opstået, og derfor må vi bare erkende som et resultat af, at den danske befolkning har tilladt denne Oluf Hunger-regering at sidde i alle disse 7 forfærdelige år, at man kan sige om forslagsstilleren, fru Lilli Gyldenkilde, at hun har et stort hjerte, men den nationaløkonomiske hjerne passer altså ikke ind i den situation, som er skabt her.

Derfor er vi desværre nødt til at sige, at det var et fejlgreb at gøre efterlønsordningen mere tillokkende, sådan at der er endnu flere, der ikke kommer med i produktionen, for det er så nødvendigt at få alle ud på produktive arbejdspladser.

Det kan ikke lade sig gøre, og derfor vil vi stemme imod SFs forslag.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

CD mener fortsat, at efterlønsordningen er af det gode, nok modsat hr. Glistrup. Vi har dog den opfattelse, at fjernelse af 60 pct.-satsen vil være alt for dyr for dem, der skal betale, nemlig arbejdsmarkedet. Vi tror ikke, at lønmodtagerne er interesserede i at betale for denne 20 pct.s forhøjelse, der svarer til et beløb på omkring ½ mia kr. CD kan derfor ikke give noget tilsagn om at støtte lovforslaget.

Forstod jeg arbejdsministeren rigtigt, har regeringen allerede nu taget stilling til spørgsmålet om den mindre gruppe efterlønsmodtagere, nemlig de enlige forsørgere uden pensionsordning, som er kommet i klemme. CD vil derfor være villig til en positiv drøftelse af disse problemer i udvalget.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre kan ikke medvirke til forslaget, som det foreligger her. Men vi vil gerne sige, at vi er klar på, at der er nogle efterlønsmodtagere, der rammes særlig hårdt af 60 pct.-satsen, og at man derfor må prøve at finde en løsning for disse særligt udsatte grupper. Men det er altså ikke ensbetydende med, at vi helt generelt vil fjerne 60 pct.-satsen.

Hele spørgsmålet om efterlønnen og om pensionsordningerne rejser nok også spørgsmålet om behovet for, at vi kommer til at kigge på førtidspensioneringer i det hele taget. Nu mener jeg altså ikke, at det skal være en blokering for, at man gennemfører en mindre del vedrørende efterlønsordningen, men der er behov for, at vi kigger på alle førtidspensioneringsordningerne under ét.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal takke for behandlingen af forslaget, selv om jeg nok må se i øjnene, at der ikke var nogen tilslutning at takke for. Jeg skal takke det radikale venstre for, at de i hvert fald vil være med til at se på dette problem, uden at det behøver at være i sammenhæng med en meget stor undersøgelse af vores sociale lovgivning på sådanne områder. Det synes jeg er udmærket, for jeg synes, der er en stor forskel på efterlønsordningen og de øvrige pensionslove, vi har. Jeg kan forstå, at det samme vil socialdemokratiet gøre, og så vidt jeg erindrer, sagde arbejdsministe-

[Lilli Gyldenkilde]

ren, da vi sidst drøftede efterløn, at det, man overvejede, var, om der kunne blive tale om at lette overgangen til førtidspensionering eller om, at man ville se på, om man kunne slå 80 pct.-satsen og 60 pct.-satsen sammen til én, der hed 75 pct.-satsen. Det advarede jeg imod, og det gør jeg stadig væk.

Selv om arbejdsministeren ikke gav udtryk for det i dag, ved jeg jo, at det er de kriterier, der ligger til grund for den undersøgelse, man nu har sat i gang. Og jeg vil advare, ikke mindst på baggrund af, at førtidspensionsloven jo er så dårlig, at man simpelt hen ikke kan være bekendt at byde nogen mennesker den. Hvis man mener, at man kan hjælpe de mennesker, der er på 60 pct.-satsen og har det dårligt, med at tilbyde dem en førtidspensionering, så må man tro om igen, for det kan man ikke. Det vil de få mindre ud af, når det kommer til stykket.

Jeg synes egentlig også, at det er lidt beskæmmende i en tid, hvor man taler meget om ligestilling – jeg må tilstå, at man taler mere om den, end man gør noget ved den – at fordi man opdager nogle problemer i en lovgivning, man ikke har lavet så god, som man i første omgang regnede med, vil man lave særregler på efterlønsområdet for nogle mennesker, som er i en bestemt social situation. Jeg mener, at det er en dårlig måde at klare tingene på, og det vil givetvis føre til, at man må opbygge et nyt bureaukrati, en ny ordning, som pensionisterne og efterlønsmodtagerne hverken kan finde hoved eller hale i.

Det må efterhånden være sådan, at når vi taler ligestilling, så mener vi noget med det. Og så må der laves love, så folk ved, hvad de har at rette sig efter, og ikke skal til at undersøge, om der er noget med, at hvis man er gift eller ikke er gift, at hvis man er samboende eller ikke er samboende, og hvad ved jeg. Det vil jeg gerne bede folketingets medlemmer om at skrive sig bag øret. Vi kan ikke lade, som om vi ikke er klar over, at der foregår et ligestillingsarbejde i dette samfund.

De konservative havde jeg ikke nogle bemærkninger til.

Jeg havde en bemærkning til hr. Hans Jørgen Holm, som siger efter at have pointeret – det lå i det, der blev sagt – at venstre jo var med til at lave efterlønsordningen i sin tid, hvilket var udmærket – SF stemte jo også for

den – at venstre også er villig til at se på denne efterlønsordnings sidste sats, men at fællesrammen for, hvor meget der må bruges til de forskellige områder, ikke må ændres. Ja men det bliver meget svært at gøre noget positivt ved det her, hvis man ikke må ændre på rammen, for det koster nogle penge, hvad også arbejdsministeren og andre har været inde på. Jeg forstod på arbejdsministeren, at det kostede 500 mill. kr., hvilket jeg naturligvis ikke skal sætte spørgsmålstegn ved, men i hvert fald vil give mig til at undersøge lidt grundigere. Men det forekommer mig en lille smule besynderligt, at man ikke vil være med til at finde disse penge. Man kan jo gøre det på forskellig vis.

I sidste uge var der første behandling af nogle forsvarsforslag herinde, som der vistnok var mange penge gemt i. Der kunne man for vores skyld meget vel tage fat. Det ved vi godt at der ikke er flertal for, men det var da et sted at pege på: dér er penge.

Det andet er, at man kan finansiere det ved simpelt hen at sige til arbejdsgiverne, at de må give dette lille beløb mere pr. år pr. ansat. Det er såmænd ikke så meget, og det vil også vise sig, når vi nu får regnet på det i udvalgsarbejdet. Det er slet ikke så alvorligt, som man går og tror.

CDs ordfører sagde, at der helt givet ikke var råd, men at man i øvrigt var indstillet på at være med til at se på det. Det sidste er jeg glad for.

Der er jo råd. Vi behandlede i sidste uge et forslag om forsvaret. Det kostede mange penge. Der kunne man tage nogle. Vi behandlede for 14 dage siden et efterlønsforslag, hvor man ville tage 300 mill. kr. og strø ud til arbejdsgiverne, efter at man har bedt dem om at betale noget mere til efterlønsordningen. Så dér var også nogle muligheder. Der er ikke tale om, at man ikke kan finde pengene, hvis man ellers har politisk vilje til det. Der er tale om, at man næppe har den politiske vilje til det, og det beklager jeg meget.

Så holdt hr. Glistrup en tale. Og det var, som det plejer at være: det rene og skære hykleri. Hr. Glistrup står her og råber op om, at vi har brug for en million mere ude i produktionslivet, så vi skal sandelig ikke have nogle af de hårdt nedslidte mennesker til at gå på efterløn. Hvad i alverden er det for en metode at stille op med herinde?

[Lilli Gyldenkilde]

Og udtale sig om mit hjerte vil jeg gerne bede hr. Glistrup om at lade være med; jeg vil også bede ham lade være med at udtale sig om, hvem af os der har mest nationaløkonomisk forstand.

Glistrup (FP):

Så kan jeg til gengæld bede fru Lilli Gyldenkilde om at lade være med at citere mig for det stik modsatte af det, jeg sagde.

Jeg sagde, at de hårdt nedslidte mennesker skal samfundet tage sig ordentligt af, og så siger fru Lilli Gyldenkilde, at vi ikke vil tage os af de hårdt nedslidte mennesker. Det vil vi i allerhøjeste grad i fremskridtspartiet.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Det, der er problemet med fru Lilli Gyldenkildes forslag, er selvfølgelig, hvad det koster, og hvem det er, der får glæde af disse penge. Det koster altså $\frac{1}{2}$ mia kr., og man kan ikke finansiere det beløb med de 250 mill. kr., jeg har nævnt i bemærkningerne til lovforslaget om efterlønsordningsbidragsforhøjelsen under arbejdsløshedsforsikringsloven, for det beløb var forudset som et engangsbetrag og altså ikke et beløb, der kan dække en varig ydelse. Fru Lilli Gyldenkilde og jeg kan såmænd rigeligt få brug for de penge, når vi skal løse lære- og praktikpladsproblemet. Der er mange problemer, vi skal løse under ét, så vi skal nok under alle forhold ud og skaffe $\frac{1}{2}$ mia kr.

Og grunden til, at jeg ikke mener, det er det rigtige sted – hvis vi havde $\frac{1}{2}$ mia kr. – at bruge dem, er, at hvis det drejer sig om en enlig eller om en person, som er gift med en person, som er i arbejde, så er efterlønnen selv på sit laveste trin en meget fin ordning. I løbet af 1982 vil efterlønnen skønsmæssigt beløbe sig til lige under 60.000 kr., og hvis dette lægges oven i en anden arbejdsindtægt osv., så er det ikke nogen dårlig ydelse.

Problemet opstår, hvis en hel familie skal leve af en enkelt efterløn som eneste indkomst, og det er i den forbindelse, den fortidige folkepension med både ægtefælletillægget og – hvad jeg tror fru Lilli Gyldenkilde skal være opmærksom på – den særlige boligydelse, som gælder for pensionister, kan tage sig ud som en klar forbedring for mennesker i denne specielle sociale situation. Derfor kunne man altså overveje at sige, at efterlønsordningen som en arbejdsmarkeds-

politisk ordning er fuldt tilfredsstillende, men der er nogle uløste sociale problemer for mennesker i en meget, meget speciel situation, og så overveje, på hvilken måde man bedst kan hjælpe dem, navnlig når man er i den situation, som selv fru Lilli Gyldenkilde er i, at vi har svært ved at finde 500 mill. danske kroner.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal starte med at sige til hr. Glistrup, at jeg citerede ikke forkert. Jeg er godt klar over, at hvad angår folkepensionister, har fremskridtspartiet indset, at med de gamle tanker kom de ingen vegne, så dér har man skiftet kurs inden for de seneste år, det må jeg tilstå.

Men vi får mulighed for at få prøvet, hvad hr. Glistrup egentlig mente med det, for vi har et forslag om et par uger, der vil afskaffe laveste invalidepension, som heller ikke et menneske kan leve af. Så må vi se, om der er noget som helst tilbage i den snak, hr. Glistrup kom frem med heroppe.

Ministeren siger, at problemet er der kun for en speciel gruppe mennesker, og dér vil man så lave nogle løsninger, sådan at sociallovgivningen kommer til at dække noget mere af deres problem. Det er faktisk det, der ligger i det.

Vi har en arbejdsmarkedslov, som mange går rundt og fortæller er noget af det bedste, en af de få virkelig gode reformer, folketinget kan rose sig af fra 1970'erne; det vil historien nok skrive engang, og jeg er da enig i, at det har det været, selv om den ikke er god nok. Når man så sort på hvidt kan påvise, at det er svært at klare sig, når man kommer ned på de 60 pct., så synes jeg, det er forkert ikke at erkende, at vi ikke har lavet det godt nok, og ikke at sige: vi må lave om på den efterløn, vi må lave om på 60 pct.-satsen.

For der er en enorm forskel på situationen for de mennesker, som går på efterløn, og så de mennesker, som er blevet decideret syge – på arbejdsmarkedet – og derfor må gå på invalidepension. Der er stor forskel. Efterlønsmodtagerne er som oftest mennesker, som har slidt og slæbt igennem et langt liv, som aldrig har belastet de sociale systemer, og som egentlig heller ikke ønsker det. Og det beder jeg folketinget overveje i denne forbindelse og lade være med at lave nye for

[Lilli Gyldenkilde]

det første bureaukratiske ordninger og for det andet ordninger, der får efterlønsmodtagerne til at synes noget andet om sig selv, end de har gjort tidligere, nemlig at de har gjort dette samfund en tjeneste ved at trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet for at gøre plads til de unge, som desværre ikke kan få arbejde i vores tid.

Jeg håber, at disse tanker vil indgå i det arbejde, der bliver lavet i øjeblikket, og jeg mener i hvert fald, at man bliver nødt til at se på ligestillingsvinklen i det.

Glistrup (FP):

Der er masser af reelle problemer for den danske befolkning, som det påhviler dette folketing at løse, og derfor er det uanstændigt at gøre som fru Lilli Gyldenkilde, nemlig at forurene debatten ved at dutte andre nogle meninger på, som de aldrig nogen sinde har haft. Vi må renfærdigt tage debatter, hvor vi er uenige med hinanden, men vi skal ikke skabe kunstig uenighed. Og der er ikke noget med, at fremskridtspartiet har skiftet over til pludselig at føre en positiv politik for vores invalider, for vores svage i samfundet, for vores ældre og for folkepensionister. Det har altid været grundkernen i fremskridtsideologien. Bud nr. 1 bag ved al fremskridtspolitik er, at det går ud på, at vi skal bruge de offentlige midler til at hjælpe de svage her i samfundet, de syge, de invalide, de handicappede, de ældre, og derfor er der altså ikke nogen som helst fornuft i at føre en debat, hvor man simpelt hen bare dutter os andre en mening på, som vi aldrig nogen sinde har haft, og så argumenterer ud fra det.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, men jeg kan fortælle hr. Glistrup, at da jeg kom i folketinget i 1977 i februar måned, da var jeg invalidepensionist, og jeg havde fået læst og påskrevet af fremskridtsfolkene i aviser og i debatter, inden jeg kom herind. Så jeg ved sandelig godt, hvilke synspunkter man tidligere har haft, og hvilke man har nu.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Den skattemæssige behandling af visse tilskud til landbrug og fiskeri m. v. samt tilskud, der ydes efter lov om egnsudvikling).

(Lovforslag nr. L 40. Fremsat 20/1 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Stavad (S):

Med det foreliggende lovforslag får skatteyderen mulighed for at optage visse tilskud til beskatning over en 10 års periode. Samtidig samordnes skattereglerne på det pågældende område, og bestemmelserne samles i ligningslovens § 27 B, og det gør reglerne mere overskuelige, forhåbentlig også mere logiske. Det tilskud, som kommer ind under reglerne, får hermed en større værdi for tilskudsmodtageren, og det er hermed en hjælp til vores erhvervsliv, i det foreliggende tilfælde fiskeriet, som er dem, der modtager tilskuddet.

I forslaget er det anført, at der ikke på længere sigt vil være noget nævneværdigt provenutab, hvilket også er rigtigt, hvis man regner beløbet i løbende kroner. Imidlertid er der tale om et likviditetsmæssigt tilskud, men også et rent faktisk tilskud, da der er sparet renteudgifter, som så modsvares af yderligere renteudgifter for staten.

Da tilskuddet, som de nye regler får betydning for, er både målrettet og har et klart sigte, kan jeg på socialdemokratiets vegne give skatteministeren tilsagn om, at vi positivt vil medvirke til en hurtig gennemførelse.

Hagen Hagensen (KF):